

Здравословният страх

Прочит: 1. Петр. 1:17-23

Ап. Петър заръчва на вярващите да прекарват със страх времето си тук, на земята. Това може да породи недоумения. Знаем, че страхът не е сред човешките добродетели. Никой не обича страхливците, а смелостта е нравствено положително качество. В самата Библия често се говори за смели герои и постъпки. Мойсей, Исус Навиев, Самсон, Данаил, Давид в неделните училища си съперничат с телевизионните идоли на децата като Рамбо, Супермен и др. Днес, не по-малко от древността, смелостта ни носи предимства. От друга страна, в днешно време доста хора имат проблеми със страха. Страхови неврози, маниакални депресии, стрес от несигурността- всичко това допринася за разцвета на фармацевтичния бизнес.

Един възрастен човек разказва в компания: „Странно нещо е животът. Баба ми яздеше кон, но се страхуваше от автомобил. Майка ми караше кола, но се страхуваше от самолети. Дъщеря ми обича да лети със самолет, но се страхува от коне...“ Фобии са на мода...

Ето някои по-любопитни фобии: бетафобия-страх от височина; мизофобия- страх от мръсотия; ксенофобия- страх от непознати и чужденци; арахнофобия-от паяци; ерейтофобия- от изчервяване...Едно време момичетата се изчервяваха като се срамуват, а сега се срамуват, като се изчервяват.

Споменавам фобии, за да ги разграничим от страха, за който говори ап. Петър. Можем да ги съпоставим, както съпоставяме суеверието и вярата. Фобии са маниакални депресии. Страхът от Бога, казва Библията, е начало на мъдростта. (Притчи 1:7)Едното е вредно, а другото, здравословно. Като холестерола- има добър и лош холестерол.

Разбира се, атеистите не са съгласни с това, че страхът от Бога е здравословен. Прочетох едно мнение на атеист, споделено в интернет: „Вярата в господ е просто средство, с което хората запълват празнотата, отворена от незнанието. Изобщо не е нужно човек да е религиозен и да има страх от бога, за да бъде морален и добър човек.“ Този човек смята, че страхът се дължи на невежеството. Когато науката обясни всичко, няма да има нужда от вяра. Само че той не казва нищо за своите страхове. Размишлявал ли е някога за смъртта, за смисъла на живота, изпитвал ли е угризения, чувствал ли се е грешен? Всички отглеждаме в мазето на подсъзнанието си по някое и друго чудовище. Някакъв мъж 3 години ходил на психоаналитик. Имал страх, че под леглото му се крият чудовища. Но всички усилия били напразни и прекратили сеансите. След месец психоаналитикът срещнал пациента си, който изглеждал някак омиротворен и щастлив. „Явно си се излекувал. Не те ли е страх, че под леглото ти се крият чудовища?“ „Не! Един друг лекар ме излекува!“ „И как?“ „Каза ми да отрежа крачетата на леглото.“

Всички имаме страхове. Просто някои ги лекуват по този начин. Атеистът се радва, че няма къде да надникне. За такива казва Библията, че страхът е здравословен, че е начало на мъдростта.

Вчера разговаряхме с едно момче пред входа на църквата. Имам вяра в някаква божествена сила, казва. Това е добре. А имаш ли страх от нея, може би трябва да е следващият въпрос.

Бог предупреждава, че разполагаме с две места за надничане- навън, към цялото Творение и навътре, към съвестта ни, където е положил Своя Морален закон. Това теолозите наричат Общо откровение. Онези, които го отхвърлят, казва Бог, нямат извинение! А Общото откровение съответно трябва да ни води към Специалното откровение- това, което Бог ни говори чрез историята на Израел и живота на Исус.

Първият прочит от Лука 24 глава ни разказва за срещата на двама от учениците с възкръсналия Исус по пътя за Емаус. Много интересен момент, който има връзка с нашата тема. Учениците са уплашени и разколебани. Това личи от думите им: „А ние се надявахме, че Той е Онзи, Който ще изкупи Израел.“ Съмнението- ето още един пример за нездравословен страх, за лош холестерол. Здравословният боязън от Бог, който имаха поради това, че бяха свидетели на такива невероятни чудеса, сега е отстъпил и е освободил място за множество други страхове. Те вече са чули от жените, че гроба е празен, но още са смутени. Исус неслучайно ги упреква- проблемът не е в това, че не могат да Го познаят, а в това, че полагат вярата си на обстоятелствата в момента. „О, несмислени и мудни по сърце да вярвате всичко, което са говорили пророците.“ - им казва Исус. И после Той им посочва онова, което вече е било записано за Него и би трябвало да го вярват. А сърцата им през това време горят. Защо? Заради Божието присъствие! То им връща увереността. Значи, това е ..Исус? А Той става невидим за очите им. Могат да продължат със здравословния страх. Страх от Бога!

В другия предварителен прочит-от Деяния 2 глава, Петър и апостолите са в интересна ситуация. Съвсем доскоро са били уплашени и обезсърчени. Светият Дух обаче мощно се проявява в деня на Петдесетница. Божието присъствие е осезаемо. Много от присъстващите са смаяни, а някои се подиграват. Ап. Петър се изправя и точно както Исус по пътя към Емаус, разкрива пророчествата и Божия план за спасение. Мнозина бяха ужилени в сърцата. Защо? Поради страх от Бога! Разбраха какво са сторили и на Кого са го сторили. Вие разпънахте Божият син, им казва апостолът. И те се чувстваха избличени, гузни и виновни.

Ала нека да зададем въпроса: Защо умря Исус? Кой буквално допринесоха всичко това да се случи?

Свещениците роптаеха срещу Исус- прави Себе Си на Бог, нарушава традициите, избличава ги. Истинската причина за тяхната ненавист обаче е ясно назована в Библията- те завиздаха! А защо Юда предаде Исус? Казват, бил скептик, прекалено умен и т.н. Но и за него се казва направо, че го е направил от алчност- крадял е от касата, взел е и подкуп. Пилат защо разпорежда присъдата? Нали не намира вина в Исус? Страх, ето какво го е движело. Страх за поста си, страх от тълпата, страх от кесаря. Исус преди това пророкува за Себе Си, че ще бъде предаден в ръцете на хората. Тълпа, свещеници, войници, управници-всички участват в позорния акт на разпъването. В Деян. 4:26-27 четем... Всички се опълчват против Исус.

Въпросът е, ако ние бяхме там тогава, дали нямаше да сме част от изпълнителите? Кой от нас не е изпитвал завист, алчност, страх, ненавист...По-добри ли сме от тях? Или сме имали шанса тогава да не сме били там!

Нека преди да гледаме на кръста като нещо извършено за нас, да го видим като нещо извършено от нас. Ако ап. Петър се изправи тук и ни извика: Вие Го разпънахте..... Ей така щяхме да мълчим!

Има и още една причина да замълчим. Исус неведнъж заявява, че трябва да умре, че доброволно дава живота Си... В Йоан 3:16 се казва:“Защото Бог даде Своя Единороден

Син ...“ Защо наистина умря Исус? Кой Го изпрати на кръста?

Нашите грехове Го изпратиха на кръста. Да! Но и Божията любов Го отведе там!

Ето защо, когато говорим за страх от Бога, не става дума за уплаха, ужас, за фобия някаква, а за благоговение, за респект. В пасажа от 1Петр. изрично обръщението е към тези, които призовават Съдията като свой Отец. Няма нищо общо с фобии или със страха на атеиста да срещне Бог. Казват, че атеистът се страхува да срещне Бог така, както крадецът се страхува да срещне полицаи. Това е съвсем дру страх!

Ап. Петър напомня и за цената, с която сме били купени, а тя също респектира. Днес се дават милиони за някои особено успешни футболисти. Понякога им завиждаме, но и какъв товар им тежи! Няма как да платят милиони за теб и да се разхождаш по игрището. Апостолът напомня, че цената, платена за нас е неизмеримо по-висока. Имаме ли респект от това или се разхождаме из игрището? Павел казва за себе си: „не махам, като че бия въздуха“... Дава пример със спортиста, който тича като за първа награда...

Но да се уточним- тук не говорим за легализъм, за начин, по който да заслужим Божието благоволение. Да правим това или онова повече, за да не се чувстваме виновни. Ако имаме тази настройка, като краен резултат ние или наистина ще се чувстваме виновни - защото не сме чели достатъчно, не сме се молили, не сме дали достатъчно, не сме благовествали достатъчно...Или пък ще се сравняваме с другите и ще се възгордеем.

Бог казва, че няма да правим нещата сами, че ще излее Духа си в нас, за да действаме заедно според Неговата воля.

Когато слушателите на Петровата проповед се почувстваха ужилени, попитаха:“Какво да правим?“ Е, ап. Петър не им изреди списък с неща, а им каза да се покаят. Тогава Божият Дух ще се излее в тях и ще пребъдват заедно! За това говорят и пророчествата-отвърнете се, казва Бог, от греха. А после започва Божието действие на избавление. Бог е активната част.

Неправилно разбираният страх кара някои християни да се съсредоточат върху своите дела и заслуги. Мартин Лутер е бил пленник на такъв страх, който го е карал непрестанно да се опитва със свои усилия да заслужи Божията прошка и милост. Освободил се от него, когато проумял какво е Божия благодат...

Един пример за подобно разминаване е как възприемаме Проповедта на планината от Евангелието на Матей. Някои смятат, че сякаш тук Исус посочва неизпълними идеали, издига Божествен стандарт, за да покаже само колко са слаби хората. Това е идеал, ясно е, че е неизпълнимо. Блажени са, се казва, скърбящите... а ние добавяме- защото скърбенето ги прави праведни...Ех, ако и ние сме така скърбящи, Бог ще ни харесва повече... Но Исус казва, че са блажени, защото Бог ще действа в тях и ще ги утеши. Това е различно! Идеята е, че Бог е с нас в трудни моменти и ще ни утеши!

Блажени бедните, се казва... те са свършени, добавяме ние. Бог харесва само тях. А Исус казва, че са блажени, защото Бог действа в смирените! За богатия е по-трудно да се смири отколкото за бедния, но Бог би се радвал да общува с всеки, който Го допусне в сърцето си, като се смири! Същото е и за гонените заради правдата. Бог не потрива със задоволство ръце, когато ни бият. Той е с гонените и ще ги утеши в болката и самотата! Не само във вечността ще са блажени тези хора, но и сега. Божието царство вече е посято от Исус, то е синаповото зърно, за което говори, а всички Негови последователи, подкрепяни и утешавани от Бог, живеят и съдействат за разрастването на това царство!

Чрез покаяние и изповед, се казва в посланието на ап. Петър по-нататък, Бог изчиства душите ни. След като сме покорни към истината и пречистени чрез пролятата от Исус

кръв, тогава като следствие, от преизпълнените ни сърца, ще се раждат и добрите дела - плод на Духа! Любов, радост, мир, кротост...-те са плод на Духа, не човешко дело. Смиреното покорство на човека отваря път за Божието благодатно действие. И всичко започва с основата-здравословен страх от Господа. Появят ли се другите страхове, фобии или пък станем ли прекалено самонадеяни, нека знаем какво ни липсва: забравили сме цената с която сме купени. И любовта на Бога.

Когато Бербатов бе закупен за рекордна сума в Манчестър Юнайтед, не може да не е респектиран от цената. Но той споделя и още една причина, която го кара да се чувства признателен. Да, високата цена, но и още нещо. Треньорът Фергюсън лично идва да го посрещне на летището и с топло отношение му е показал своята обич и приемане. За такъв страх, респект и уважение говорим.

Ние можем дръзновено да пристъпваме към престола на благодатта заради платената за нас цена. В Евреи 9:13-14 четем....Христовата кръв очиства съвестта ни от мъртви дела. Кои са мъртвите дела? Това, което правим дори за Бог, но без Бог! Това, което правим заради страх, по-скоро сходен с фобиите и параноята. Близките взаимоотношения с Бог започват не с човешки дела, а със смирение, покаяние и после, облечени с Божията сила, вършим Божията воля.

Възродени сме не от тленно семе, напомня апостолът, а от Божието слово, което е Исус. Нека да имаме здравословния респект и да пристъпваме смело към Трона на благодатта- заради скъпоценната цена и заради Божията любов!